

[Statsministeren]

flytte om på ressourcerne, hvorimod der vil være meget vundet ved en bedre planlægning, tilførsel af flere ressourcer og et bedre samarbejde mellem de enkelte personalegrupper, og det er præcis de ting, den nuværende regering satser på ved de kommende forhandlinger til sommer.

Hr. Holger K. Nielsen havde en række kommentarer til arbejdsløshedssituationen, og jeg deler i høj grad hr. Holger K. Niensens synspunkter. Arbejdsløsheden er det alvorligste problem, vi står over for, og problemet har vel en facet mere, som vi ofte glemmer. Hvis man stiller det enkle spørgsmål om, hvad der er det største fordelingsproblem i Danmark, er det forholdet mellem dem, der har arbejde, og dem, der ikke har det. Det er både jeg selv og regeringen meget bevidst om, og når man betragter den økonomiske politik og ser på, hvad der allerede er sat i gang, og hvad der skal sættes i gang med hensyn til arbejdsløshedspøblemets bekæmpelse, er hovedopgaven at skabe nye arbejdspladser og gennemføre en bedre fordeling af vore ressourcer, bl.a. via orlovsordninger.

Hr. Holger K. Nielsen havde en række spørgsmål om den grønne side af regeringens økonomiske politik og regeringens samlede politik, og her kan jeg igen vælge at svare langt eller kort; men lad mig kort sammenfatte de afgørende grønne synspunkter, regeringen står for. Det første og vigtigste svar er skattereformen, der jo – som det er blevet sagt af flere talere – har inspireret ganske mange andre lande i Europa. Danmark var det land, der tog mest gennemgribende fat på en omfordeling af skatterne ved at sænke skatterne på arbejdsindtægt og forøge afgifterne på forbrug af ressourcer, en grundlæggende rigtig idé, som vil videreudvikle sig.

Så skal jeg punktvis nævne den nye trafikhandlingsplan og den nye energiplan; jeg skal punktvis nævne omsætningen af cirkulæret om kyststrækninger til lovgivning; jeg skal nævne indsatsen for rent drikkevand; jeg skal nævne Danmarks indsats i EU-sammenhæng for klimastrategi og vor fælles CO₂-afgift for transport af farligt affald, og jeg kunne nævne endnu flere eksempler. Jeg gør det for at understrege, at der ikke skal være tvivl om, at den grønne linje er der. Den har måske ikke altid været i front i debatten, men den er der, og den skal fortsættes.

Jeg kan runde af med et par få ord om det spørgsmål, hr. Engell stillede, og som jeg synes er centralt: Hvad er regeringens bud egentlig på, hvad der skal ske i morgen? Hvis vi nu siger i overmorgen og videre frem, vil jeg gerne prøve at svare på spørgsmålet.

Først om den økonomiske politik: På kort sigt er regeringens bud, at vi skal i gang med de kommunaløkonomiske forhandlinger, og jeg er fuldt og fast overbevist om, som vi vurderer situationen i dette øjeblik, at det vil være muligt for os at få en god aftale. Den anden opgave på kort sigt er sundheds- og hospitalsområdet, hvor jeg også ser gode muligheder for, at vi kan nå til fornuftige aftaler efter nogenlunde samme grundkoncept, som hr. Engell selv pegede på, nemlig behovet for flere ressourcer, en langsigtet aftale og bedre samarbejde mellem personalegrupperne.

Forslaget til finanslov for 1995 vil blive forelagt i august måned, som jeg sagde i mit første indlæg, og på lang sigt vil jeg igen nævne den økonomiske politik rent punktvis. De hovedhjørnestene, den danske regerings økonomiske politik bygger på, vil være uændrede: Finanspolitikken skal være ansvarlig og skal holdes i stram line; inflationen skal holdes nede; konkurrenceevnen skal forbedres; den offentlige sektors vækst skal være lavere end den samlede vækst i samfundsøkonomien; den private sektors vækst skal stimuleres bedst muligt; renten skal fastholdes, og opsparingen øges. Det er de grundlæggende elementer i den økonomiske politik, og dem vil regeringen selvsagt fastholde. Alle reformerne ligger også i faste rammer, og orlovsordningerne indeholder i sig selv en ny og spændende værdiopfattelse, som jeg også synes har præget regeringens tankesæt.

Så kan jeg ikke lade være med – og det skylder jeg vel også – at afrunde med nogle betragtninger om sikkerheds- og forsvarspolitikken. Det er et kompliceret emne, som har mange facetter, og jeg kunne måske føle mig fristet til at sammenfatte regeringens overvejelser om den europæiske debat.

Hr. Bilgrav-Nielsen havde kloge bemærkninger om baggrunden for det nationale kompromis, og hr. Bilgrav-Nielsen gav mig dermed også stikordet til et par kommentarer om de fire undtagelser, som folkeafstemningen den 18. maj 1993 gav et klart flertal for. I dag har